

100 years old is Happy

Hattie was born to Antonia and Walter Piascik on April 20, 1917 in Cleveland, Ohio. Their seventh child, Hattie was one of thirteen children growing up in their proudly Polish home near 20th and Lakeside. Hattie was one of only four daughters. “The boys were spoiled rotten. We girls did all the work!” All that housework didn’t stop Hattie from pursuing her interests, though. “I was always reading. After we would finish helping my mother clean, I would read her papers. I called them Polish rugs because I spread them on the floor to read. I read every fairy book at the neighborhood library at 30th and St. Clair.” Hattie also helped her parents by interpreting the local English into their native Polish.

When Hattie was eight, the family moved to East 33rd Street between Superior and Payne and Hattie started at St. Josephat’s Polish Catholic Elementary School. “I could already read when I started school. I had taught myself. I was a straight A student. The nuns would write my report cards in gold ink to show my parents how well I was doing. I even won the school spelling bee. School came naturally to me. It was just one of those things.” Hattie moved on to Jane Adams High School where she studied sewing and was selected to help the Civics teacher type her new class book.

All that hard work didn’t keep Hattie from a good time. “I got around town. It was different then. Kids were more on their own. My brother, Chester, would take me downtown with him to The Band Box, a vaudeville theatre. Our neighbor, Josie, a colored woman, and her boyfriend would take me along to the neighborhood picture show, The Columbia Theatre. No one probably expected a kid to be there, but no one ever said anything.”

Hattie met Martin Gray when he moved into their neighborhood. Her parents were active in the neighborhood, sponsoring and boarding new Polish immigrants, so “everyone went to their house.” Even by Hattie’s standards, it was an old-fashioned romance. “I was sixteen when we met. I went with him for four years. It took him a year to kiss me.” They were married at Hattie’s beloved church, St. Josephat’s, on May 29, 1937. “Our first house was a bungalow at the back of my parent’s property. Don’t think it was a spacious piece of land. 33rd was tightly packed with houses, but it was ours.”

In those early days before children, Hattie worked as a seamstress for the Godfrey Company on West 3rd (near the now First Energy Stadium) sewing women's dresses, before landing a job at Richmond Brothers. "It was hard to get in back in those days. With the Depression on, no one would hire – or if they did, only family members. I got lucky. My sister worked at Richmond Brothers and knew a girl who worked closely with the President of the company and she got me in there. I was the all-around gal. They liked me because I was fast with my work."

A week after our first child was born, Martin was called into service with the US Army. "He was all the way in Oklahoma and I was here with a baby. He worked for the Officer's Club, so I never had to worry about him getting hurt – but it was still a lot to take in. The day he came home was the happiest day of my life. It was hard in those days without a man. Not just your man – any man! There were no men to be found. I remember having to haul a ton of coal for winter into the coal shed by myself!"

Hattie was thrilled to become a stay-at-home mom, even attending prenatal school, but she didn't stop there. Throughout her life of loving and raising five children, eight grandchildren, sixteen great-grandchildren, and now one great-great-grandchild, Hattie volunteered at St. Josephat's as secretary of the Social Club, of which she and Martin were just one of ninety couples, and as a member of the St. Anne's Society, soliciting donations from Higbee's and putting on dinners that would take a day to make. She also worked with March of Dimes and as a room mother in her children's classrooms. Martin encouraged Hattie to become a poll worker to keep busy and she went on to become the Presiding Judge (from 36th to Downtown / Payne to Superior).

Giving back to the young students in her neighborhood, "my Italian friend Josephine and I made spaghetti dinner for the graduating eighth graders."

In 1965, the couple moved to Garfield Heights. When Martin retired, Hattie and Martin continued on in their busy life of giving back to St. Josephat's, Hattie's life-long parish, and the community at large. Sadly, Martin passed away several years ago. Hattie continues to enjoy life with her large brood of adoring progeny and her only surviving sibling, the baby of the family, sister Dorothy, age 83. Hattie moved to Royalton Woods: A Randall Residence in January 2016 and loves living here. "I tell all my friends: this is home – not home away from home – home."

When asked about her secret to longevity, Hattie says: "I really think it was the simple life that we lead. We ate simply – lots of vegetables, little meat, no candy. We breathed simply – clean air, few cars, no air conditioning. We learned to be happy with enough and to have the willingness to adjust to whatever comes in life." Happy Birthday, Hattie and congratulations on a truly beautiful life well lived!

Written by *Kathleen Williams*

Agata Wojno**LIST OD
REDAKTORA*****Z wiosną uwierzyć w siebie***

Wiosna... i jakby nam ubywa lat. Zupełnie magicznie. Nadzieja... Żegnaj depresjo, zimowa zmoro, królowo szarości i przygnębienia. Depresja to nie żarty, to nie byle jaka choroba. To TA choroba. Dopada i trudno z nią walczyć a jeszcze trudniej ją zrozumieć. I wyjście z depresji i sukces w życiu są tylko do pewnego stopnia zależne od nas. Zupełnie nie wiem, czemu „naszło mnie” to pisanie o depresji, kiedy przecież wiosna wkoło nastraja tak radośnie... Może dlatego, że nie sposób przejść obojętnie obok tego co widzimy, obok ludzi, którzy „mordują się” z tym swoim życiem? Może dlatego, że (na szczęście) jesteśmy jakby częściej uwrażliwiani, uświadamiani, że to nie żarty z tą depresją, że to zmora naszego wieku. Taki rak duszy. Nie żartuję, nie umiem mówić lekko o depresji. Wiem, że niektórzy tylko z pomocą chemii są w stanie „ruszyć” do życia. Ale też wiem, jak akceptacja, miłość najbliższych, pasja, zawód, odnaleziony cel w życiu umieją wyrwać z depresji, pomagają ją pokonać. Ułatwiają walkę. Przytłoczeni nadmiarem informacji, zarzucani tanimi reklamami, uzależnieni od elektronicznych gadżetów i chemicznych uszczęśliwiaczy, łatwo dziś gubimy się w życiu. Uświadomiło mi to jakże wyraźnie niedawne spotkanie w domu opieki dla seniorów z panią polskiego pochodzenia - Hattie G. obchodzącą swoje 100 urodziny. Całe spotkanie okazało się dla mnie wielkim, pozytywnym „szokiem”. Ani śladu depresji! 100 lat – uśmiechnięta pani, radosna, spokojna twarz, pełnia życia i humoru. Zrobione włosy, biżuteria i szminka na ustach! Na widok jubilatki wymknęły mi się słowa: „jeśli tak wygląda 100 lat, to już się nie boję”... Rodzina owej pani, dla uczczenia tak zacnych urodzin, poszukiwała kontaktu z Polonią, trafiła do Centrum i tak oto (Ryszard Romaniuk i ja) zostaliśmy zaproszeni na te piękne 100-ne urodziny. Na pierwszej stronie Forum, czytamy o życiu

pani Jadwigi (Hattie), która zapytana o przepis na sukces jej tak długiego, dobrego życia mówi: „wiodłam bardzo proste życie, dużo chodziłam, mało jadłam mięsa, dużo warzyw, koniecznie jabłko dziennie, żadnych cukierków. Now, I am happy because I'm letting go and I'm thinking whatever I'm thinking”. Słuchając 100-latki myślałam sobie – a my dzisiaj dla takiego dobrego, prostego życia szukamy odpowiednich tytułów, zamiast żyć. Czytamy książki, chodzimy na seminaria ulepszania egzystencji, żeby... nauczyć się żyć „simple”. Niech nam wszystkim w końcu zacznie przyświecać motto 100-letniej Hattie! Bez tych nowoczesnych nazw, pomysłów i przepisów na zdrowie i szczęście.

Pijmy rankiem herbatę, gorącą i pełną nadziei. Nie bójmy się życia, nabierajmy pewności siebie za wszelką cenę.

Do tego nastroju wiosny, żeby było jeszcze piękniej, mam dwie radosne wiadomości. Po pierwsze, do naszej redakcji dołączył gość z Polski – Krzysztof Nawrot, który ochoczo zgodził się współpracować z naszym pismem i publikować na łamach Forum swoje teksty literackie. W tym numerze drukujemy pierwszy tekst autorstwa Krzysztofa Nawrota pt. „Stara portmonetka”.

Po drugie, nowina WIELKIEGO FORMATU! Mam zaszczyt, z wielką satysfakcją oznajmić czytelnikom, że powstała w końcu odrębna strona internetowa Forum. Teraz, jak każda szanująca się gazeta będziemy mieli kontakt z całym światem i większy zasięg, co mam nadzieję wpłynie korzystnie na jakość naszego pisma i stanie się inspirującą pozytywnie motywacją naszej polonijnej działalności literackiej.

Podaję adres internetowy: www.naforumcle.com i zapraszam do odwiedzania strony.

Z wiosennymi życzeniami nie popadania w depresję...

LETTER FROM
THE EDITOR

Believe in yourself this spring!

Spring... the years are flying by. It's completely magical. Hope... a farewell to the reign of gray over our lives, to depression and the ghosts of winter. This depression is not a joke. It's like an illness. It IS an illness. It comes and it's difficult to fight and even more difficult to understand. Getting out of the depression and succeeding in life is only partly up to us. I really don't know why it came to me to write about depression, when, after all, spring is springing so joyfully all around us... maybe because it's not possible to ignore what we see, to ignore people who "kill themselves" living their lives? Maybe because, fortunately, we are increasingly aware that this depression is not a joke, it is the specter of our age. Something like a cancer of the soul. I'm not joking. I'm not able to speak lightly of depression. I know that some people are only able to "return" to life with the help of medicine. But I also know that acceptance, the love of those closest to us, our passions, our work, our goals are able to bring us out of depression, to help us overcome this illness. They make the fight easier. Burdened with too much information, cheap advertising, our dependencies on chemicals and electronic gadgets – it's easy to feel lost in this life of ours.

This occurred to me clearly not long ago during a visit at a nursing home with Hattie G., a Polish American woman celebrating her 100th birthday. The meeting turned out to be, for me, a complete shock, in a positive sense. Not a trace of any depression! 100 years – a radiant woman, a joyous, peaceful face, full of life and humor. Her hair and makeup were done, she was wearing jewelry! One look at the birthday girl and I thought: "If this is what 100 looks like, I'm not so afraid..." To celebrate such a milestone birthday, her family looked for some contact with Polonia, found the

Center, and we were invited for the 100th birthday celebration. In this issue of *Forum* you will find an article about the life of Pani Jadwiga (Hattie), who, when asked the secret to such a good, long life, said: "I led a simple life, I walked a lot, didn't eat much meat, ate a lot of vegetables, an apple every day, of course, and no candy. Now, I am happy because I'm letting go and I'm thinking whatever I'm thinking." Listening to the 100-year-old, I thought to myself – to live such a good, simple life today we look for the right books to read, we go to seminars that teach us to "live simply." Let us all adopt Hattie's words as our motto! Without new, fancy names, ideas, and prescriptions for health and happiness.

Each morning we drink tea, hot and full of hope. We are not afraid of life, we are confident at any price. Confidence is needed because we know we will face stress, disappointments, criticism. We must arm ourselves for these moments. To confront them, we have to have strength and to believe in ourselves. From where do we take this strength? From overcoming our difficulties, from taking some smaller and some larger steps on the road to a better life.

To make this spring even more beautiful than it already is, I have two pieces of very good news. The first is that a guest from Poland, Krzysztof Nawrot, has joined our Editorial Board. He eagerly agreed to work with our newsletter and to publish his literary texts in *Forum*. His first text appears in this issue.

Secondly, a GREAT, NEW FORMAT! I have the great honor and pleasure to announce that we finally have our own website. Now, just like any other publication, we can have contact with the entire world and a much greater range, which can only help us reach our goal of telling others about Polonia in Cleveland. Visit our website: www.naforumcle.com

With springtime wishes to lift our spirits,

Agata Wojno

Translated by Sean Martin

Elżbieta Ulanowski

Rozpustnik ukarany czyli Don Giovanni Mozarta w The Cleveland Opera

Wcześniej przez wiele lat Opera Circle, a obecnie The Cleveland Opera wystawiała dzieła wybitnych twórców, a wśród nich Wolfganga Amadeusza Mozarta. Przedstawienie, które opisuję jest dziewiątym utworem tego kompozytora, które w wykonaniu The Cleveland Opera odbyło się w dniach 7 i 8 kwietnia 2017 roku w First Baptist Church of Greater Cleveland.

Opera *Don Giovanni* to opowieść o perypetiach uwodziciela wszech czasów, kochanka-oszusta i ma charakter tragiczno-komiczny. Znudzony normalnym życiem Giovanni szukał ciągle nowych wrażeń. Znajdował je w rozkochiwaniu w sobie kolejnych, liczonych w tysiącach dam. Jego zabiegi trafiały na właściwy grunt, bo damy były albo wystarczająco naiwne lub podobnie jak on poszukiwały rozrywki. W rozpustnej procedurze wspomagał go wierny sługa, Leporello.

Najpierw kilka słów o muzyce wykonywanej pod batutą Grzegorza Nowaka. Przybył on z Londynu, gdzie na stałe dyryguje Royal Philharmonic Orchestra, a więc Maestro klasy najwyższej. Nadał właściwe tempo orkiestrze, a brzmienie muzyki idealnie współgrało z solistami. Czyli, otrzymaliśmy to, co w utworze wokalnemu najważniejsze. Żeński tercet został obsadzony prawidłowo, każda z wykonawczyń pokazała swoje walory głosu sopranowego jak również i te aktorskie. W roli Donny Anny wystąpiła Dorota Sobieska. Już od wstępnej arii ujawniła prawdziwy ból po stracie ojca, nie tylko nienawiść dla zabójcy. Jej narzeczony, Don Ottavio

(Kyle Kelvington) – tenor, stara się złagodzić żal ukochanej i pomaga odnaleźć mordercę ojca. Donna Elwira (Rachel Morrison), młoda, naiwna popadła w obsesyjną miłość do Giovanniego. Niesforny amant wykorzystał to, jednego dnia ją porzucił, aby następnie, udając kogoś innego pocieszyć. Trzeci sopran to Zerlina (Susan Fletcher), panna młoda w orszaku weselnym, którą uwiódł rozszaławy amant. Jej przyszły mąż Masetto (Christopher Aldrich) – bas, nie zdołał uchronić ukochanej przed natrętem.

A Don Giovanni (Lawson Anderson) – baryton, olśnił nas wokalnie, zaś aktorsko stworzył postać może mniej przekonującą, jakby zabrakło mu brawury uwodziciela i pewności siebie. Służący Leporello (Nathan Baer) – bas, czarował również świetnym głosem, a i w gestach był bardziej wyrazisty. Rolę ofiary pojedynku czyli Komandora powierzono Adam E. Shimko – bas, który wcielił się w postać ożywionego pomnika. Wymierzy on sprawiedliwą karę, miażdżąc śmiertelnie Don Giovanniego. Uprowadzenie rozpustnika do krainy wieczności pokazano znakomicie. Ogromne, czerwone, rozpostarte skrzydła ogarnęły go bezpowrotnie.

W operze występuje chór, którego śpiew dopełnił świetnie prezentację.

Ta wielogodzinna opera miała ledwo zauważalną scenografią, a w jej zastępstwie wyświetlano przezrocza, z obrazami stosownymi do przebiegu akcji. Otrzymałmy w ten sposób ciekawie i oryginalnie pokazane dzieło mistrza Mozarta, wyreżyserowane przez Dorotę Sobieską z udziałem Jacka Sobieskiego – fortepian i Wandy Sobieskiej – solo na mandolinie.

Drogi Czytelniku,

Dzisiaj chcę wznieść z Tobą toast za to, że życie jest piękne, i za to, że żyjemy. A więc – wiwat życie. Już jest wiosna. Czas na odnowę, koniec szarości, witaj świeża zielenino. Wiwat życie. Kiedy ptaki zaczynają śpiewać, kiedy kwiaty zaczynają zachwycać kolorami i zapachami, dusza rośnie i wszystko staje się możliwe. Wiwat życie.

Kiedy słyszę o kradzieżach, gwałtach, zabójstwach, myślę – jutro będzie lepiej, bo już jest wiosna. Wiwat życie.

Zaczynam już marzyć o lecie, o zapachu ziemniaków pieczonych w ognisku, o szumie fal uderzających o skały wybrzeża, o echach grzmotów w górach... Wiwat życie.

Zawsze uważałem, że jestem optymistą. Czy tak jest naprawdę, i właściwie, na czym to polega? Teraz, kiedy już jestem na ostatnim etapie swojego życia, nie zwracam uwagi na to, co inni o mnie myślą. Dopóki nie robię innym krzywdy, dopóki staram się być dobrym człowiekiem, reszta nie jest ważna. Dobrym – na tym właściwie polega mój optymizm, na wierze w to, że większość z nas ma w sobie więcej dobra niż zła, bo żeby ludzkość przetrwała, dobro musi zwyciężać. Dodam też, że w moim słowniku nie istnieje słowo „nienawiść”, bowiem jest to uczucie patologiczne, uczucie, które może nas całkowicie pochłonąć i doprowadzić do nieodwracalnej tragedii, lepiej więc nie mieć z nim nic wspólnego. Niedawno przeczytałem cytat dość jasno tłumaczący moje stanowisko: „Nadzieja a optymizm są inne. Nadzieja to nie jest życzenie, że wszystko będzie w porządku, lecz zdawanie sobie sprawy z tego, że nie, ale pomimo tego i tak podejmowanie działania”.

Kiedy przychodzi chwila zwątpienia, kiedy zaczyna wydawać nam się, że nic nie ma sensu, musimy znaleźć w sobie odwagę. Odwaga bowiem to nic innego jak zdolność do stawienia czoła trudnościom, niepewnościom lub strachom. Każdy z nas ma w sobie tę odwagę, trzeba ją tylko wydobyć i dać jej szansę działania. Życzę Ci więc, drogi czytelniku, żeby Ci tej odwagi nigdy nie zabrakło. Wiwat życie.

Z szacunkiem, **Józef Hart**

Dear Reader,

Today I want to raise a toast with you to the fact that life is beautiful and that we live. And so – To Life! It is already spring. A time for renewal, the end of grayness, and a welcome to fresh greenery. Here's to life! When birds start to sing, when flowers begin to enchant with colors and scents, the soul grows and everything becomes possible. Here's to life!

When I hear about theft, rape, murder, I think – tomorrow will be better, because it is already spring. Here's to life!

I am already dreaming of summer, about the smell of potatoes roasted in the fire, the sound of waves striking rocks off the coast, the echoes of thunder in the mountains... Here's to life!

I always thought I was an optimist. Is that really true? What exactly does it mean? Now that I am at the last stage of my life, I do not pay attention to what others think of me. If I do others no harm and try to be a good person, the rest is not really important. Goodness – this is exactly my optimism, it is the belief that most of us have more good than evil, because for humanity to persevere good must win. I will also add that in my dictionary there is no word “hate”, because it is a pathological feeling, a feeling that can completely absorb us and lead to irreversible tragedy, so it is better not to have anything to do with it. I recently read a quote quite clearly explaining my position: “Hope and optimism are different. Hope is not a wish that everything will be okay, but realizing that it is not okay and still taking action.”

When the moment of doubt comes, when it seems to us that nothing makes sense, we must find courage. Courage is nothing but the ability to face difficulties, uncertainties, or fears. Each of us has courage, we just have to bring it out and give it a chance to act. I wish you therefore, dear reader, that you will never lack it. To Life!

Respectfully, **Joseph Hart**

Ryszard Romaniuk

Rising from the Rubble: Creating A Museum of the History of Polish Jews

Barbara Kirshenblatt-Gimblett, the Chief Curator of the Core Exhibition of POLIN Museum of the History of Polish Jews, visited Cleveland, Ohio, on April 23-25. She spoke about the creation of the museum built on the rubble of the Warsaw Ghetto at The Temple-Tifereth Israel, as part of the Case Western Reserve University Siegal Lifelong Learning Program. This is taken from the information advertising the lecture: "Facing the Monument to the Ghetto Heroes on the site of the Warsaw ghetto and prewar Jewish neighborhood, POLIN Museum of the History of Polish Jews completes a memorial complex. The monument honors those who died by remembering how they died. And the museum honors them – and those who came before and after – by remembering how they lived. This illustrated lecture explores the creation of POLIN Museum's multimedia narrative exhibition, a journey of a thousand years, and its role as an agent of transformation that can move an entire society forward."

Over 200 people attended her lecture. We learned how the idea of creating POLIN grew quickly from just a dream to a museum that has received worldwide acclaim and the highest awards for excellence in its field. We saw pictures presenting a thousand years of the history of Jews in Poland. The most interesting aspect of the lecture for me was the speaker's conviction that this museum represents a significant part of the history of Poland. At the end of her presentation, Kirshenblatt-Gimblett talked about the last part of the museum that is dedicated to the recent generations of Jews around the world who have their roots in Poland. At this moment, I thought about the Mandel family from Galicia, who not only supported the recent renovations of The Temple-Tifereth Israel but also the CWRU

Mandel School of Applied Social Sciences and many other educational, cultural, and artistic centers in Cleveland.

If you missed this lecture, you can still appreciate the significance of POLIN by visiting the museum during your next trip to the land of our ancestors.

Krzysztof Nawrot

Stara portmonetka

Zwróciłem na nią uwagę, gdyż jej postać wyróżniała się nieco wśród innych klientów sklepu. Też stałem w kolejce i bezmyślnie rozglądałem się po półkach i witrynach z towarami. Moja kolejka nie była długa, lecz poprzedzająca mnie klientka robiła widocznie zakupy na zapas, bo coraz to prosiła o zważenie kolejnego towaru. Trochę mnie to zaczęło drczyć, więc odwróciłem się i popatrzyłem w stronę stanowisk kasowych, przy których płacili klienci z samoobsługi. I wtedy ją zauważyłem.

Była tak drobna, że początkowo wzięłem ją za dziecko. Stała przy kasie i przepuszczała kolejnych kupujących tak, jak gdyby czekała na resztę z dużego banknotu. Jednak cały czas mówiła coś cichym, przepaszającym głosem do kasjerki.

- Już pani mówiłam - nieco za głośno i ostentacyjnie odezwała się kasjerka. - Nikt tutaj niczego nie oddawał!

- Co dla pana? - tym razem do mnie zwróciła się moja sprzedawczyni i widząc, że patrzyłem na scenkę przy kasie dodała wyjaśniająco - Chodzi tu już drugi dzień i mówi, że ją okradli. Pewnie zgubiła portmonetkę i teraz szuka wiatru w polu.

Kiedy skończyłem zakupy, już jej w sklepie nie było. Spotkałem ją jednak znowu po kilku minutach, gdy wychodziła z warzywniaka. We wnętrzu trzy klientki rozmawiały na jej temat.

- Widać, że się u niej nie przelewa. Jej płaszcz pewnie jeszcze dobrze pamięta komunę - powiedziała pierwsza.

- No, przecież sama mówiła, że to była zwykła, mała "podkówka". No, to ile mogła stracić? No, dziesięć złotych, piętnaście? - odezwała się druga.

- Sama bym jej dała, jakbym miała. Ale jak człowiek nie ma pieniędzy to i dwa złote to dużo - zachnęła się trzecia.

Zrobiłem warzywne zakupy i z podniesionym kołnierzem kurtki, bo zacinął deszcz, poszedłem szybkim krokiem do pobliskiego sklepiku z prasą. Była w środku i rozmawiała z właścicielką.

- To taka zwykła "podkówka", proszę pani. Ja tu byłam wczoraj i kupowałam proszek. Może została na gazetach, może spadła na podłogę i ktoś uczciwy przekazał do oddania? - mówiła znowu tym swoim cichym, przepraszającym tonem, jak gdyby zaklinając ponurą rzeczywistość.

- Dzisiaj takich uczciwych to nie ma - odpowiedziała kioskarka. - Niech pani raczej przepatrzy kosze i śmietniki. Tylko na osiedlu, nie tutaj. Jak który ukradł, to pieniądze wziął, a portmonetkę wyrzucił. Ale nie tu na widoku, tylko dalej. A nie szkoda to czasu na szukanie? Pieniądze na pewno diabli wzięli, a ja pani sprzedam nową "podkówkę" za osiem złotych. Weźmie pani?

Spotkałem ją po chwili jeszcze raz. Stała pod daszkiem przystanku autobusowego, chroniąc się przed deszczem.

- Mogę wiedzieć, ile pani straciła? - zapytałem. - Może mógłbym chociaż częściowo pokryć stratę? Proszę, tu jest dwadzieścia złotych.

Podniosła na mnie mokrą od deszczu czy od łez twarz i spojrzała ze smutkiem.

- Ja nie szukam pieniędzy, proszę pana. W portmonetce miałam ostatni list od mojego syna. Nosłam ten list przy sobie prawie dwadzieścia lat.

Elżbieta Ulanowski

Z cyklu: Spotkanie z książką

Wojciech Karpiński - pisarz myśliciel

Urodzony w Warszawie, rocznik 43, absolwent romanistyki UW. Mieszkający od 1982 roku w Paryżu. Ma w dorobku około dwudziestu książek. Ich tematy penetrują obszary historii sztuki, literatury i historii idei. Jest eseistą, tłumaczem i recenzentem.

Książka „Amerykańskie cienie” powstała jako rezultat prawie dwuletniej wizyty Wojciecha Karpińskiego w Stanach. Odwiedził on liczne miasta, ważniejsze obiekty, oraz spotkał się ze znaczącymi osobistościami. Są tu opisane galerie malarstwa, uniwersyteckie biblioteki, przedstawienia operowe i parki narodowe. Czas spędzony w samolotach, wielogodzinne przeloty, dawały mu możliwość rozważania o Polsce. Był to rok 1981, okres budowania Solidarności i niepewność czy nasze „odrodzenie” się uda. Czy jest to tylko początek końca wielkiej historycznej pomyłki, szalonego eksperymentu przeprowadzanego na żywej materii społecznej?

W ponad pięćdziesięciu krótkich esejach autor poruszył wiele tematów. Ze znanstwem i ukochaniem sztuki przedstawia galerie narodowe w Waszyngtonie, Nowym Jorku, w Bostonie i inne.

O Waszyngtońskich zbiorach powiedział, że zaistniały dzięki Andrew Melonowi, który gromadził od młodych lat malarstwo angielskie i holenderskie najwyższej jakości, po to, aby pod koniec lat trzydziestych ubiegłego wieku ofiarować narodowi. Do tego muzeum wkrótce przyszedł legat od Jose i Petra Widenerów. A także zagospodarowano dar Jamesa Smithsona - Anglika, który nigdy nie był w Ameryce, a po śmierci zapisał ponad pół miliona

dolarów młodej Republice Stanów Zjednoczonych. Kwota stała się podstawą do założenia Smithsonian Institution. Autor patrząc na obrazy odbierał je jako wysublimowane wrażenia estetyczne. Zachwycał się i zachwył swój opis.

Na stronie książki pada pytanie: Jakie jest najpiękniejsze, małe muzeum na świecie? Zaraz też otrzymujemy odpowiedź, że muzeum nazywa się Frick Collection i znajduje się w Nowym Jorku przy Piątej Avenue i Siedemdziesiątej ulicy. Henry Frick zaczął zbierać obrazy od 1901 roku, zgromadził nazwiska najznakomitszych malarzy. Pomędzy wieloma dziełami znajduje się Rembrandtowski portret konny Lisowczyka, niegdyś własność polskiej rodziny Tarnowskich z Dzikowa.

Inne eseje skupiają się na architekturze miast. A wśród nich Chicago stanowiące wzór współczesnego budownictwa. Projekty Louisa Sullivana głoszącego, że „forma powinna wynikać z funkcji”, znajduje tu potwierdzenie. W tym mieście budowano dużo i ambitnie.

Karpiński odwiedził kilka wybitnych osób, mieszkających w owym czasie w Stanach, a rozmowy z nimi stanowią dodatkową wartość książki. Opisał spotkanie z Czesławem Miłoszem, ze Zbigniewem Brzezińskim, z Dymitrem Nabokovem, synem pisarza Vladimira, oraz z Normanem Podhoretzem, redaktorem miesięcznika żydowskiego „Commentary”, człowiekiem o nadzwyczajnym intelekcie. W jego wydawnictwie problemy etniczne nie znajdują miejsca, a poglądów innych nie traktuje jako kretynizm czy zakłamanie. Ach, jakie to potrzebne niektórym Polakom dzisiaj...

Mogłabym o tej książce pisać bez końca i będzie to jedynie przedstawianie zamieszczonych esejów. Nie jestem w stanie oddać wyszukanego języka Karpińskiego, jego wielotematycznej erudycji i tego czego w książkach szukamy - prawdy literackiej.

Polecam „Amerykańskie cienie”, choć chętnie dałabym tej książce tytuł „Amerykańskie blaski”.

Wiceminister RP z wizytą w Centrum

„Będąc daleko od kraju pochodzenia nie zapominacie o obowiązkach wobec Polski. Wspieraliście i wspieracie polską niepodległość i jej interesy. Za to, w imieniu państwa polskiego, dziękuję” – mówił wiceminister

Jan Dziedziczak 23 kwietnia 2017, podczas IV Forum Polonijnego „Polonia Semper Fidelis – Budujemy Wspólny Front Patriotyczny” w Doylestown w Stanach Zjednoczonych.

– Polonia jest realnie obecna w pracach Rządu, podejmujemy wiele inicjatyw skierowanych właśnie do Państwa – mówił wiceminister Dziedziczak. Do takich inicjatyw zaliczył m.in. wchodzące w życie zmiany przepisów w sprawie legitymacji szkolnych dla dzieci uczęszczających do szkół polonijnych za granicą, które zapewnią przywileje podczas pobytów w Polsce, a także znowelizowaną ustawę o Karcie Polaka. Wiceszef polskiego MSZ zaakcentował w swoim przemówieniu ponadto potrzebę pielęgnowania języka polskiego i tradycji, co jest „obowiązkiem każdej polskiej rodziny”.

24 kwietnia wiceminister odwiedził Polsko-Amerykańskie Centrum Kultury w Cleveland. Celem tej oficjalnej wizyty była nominacja Marii Szonert-Binienda na Konsula Honorowego RP w Ohio.

Działalność publicystyczna i polityczna Pani Konsul w mediach społecznościowych wywołała burzliwą medialną dyskusję. Z chwilą obecną Pani Maria Szonert-Binienda została przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawieszona w pełnieniu obowiązków. Wkrótce mają zapasć dalsze decyzje w sprawie Konsul.

Miejmy nadzieję, że niefortunna sytuacja zostanie szybko wyjaśniona.

A tak mniej poważnie, to jak żyję w USA 22 lata, to w polskich mediach nie widziałam tyle informacji na temat Ohio. Nawet o naszym Centrum wspominają poważne portale internetowe i polska prasa. Aż strach włączyć komputer, żeby nie zobaczyć własnego zdjęcia z sylwestra w Centrum z rozmazanym makijażem...

Agata Wojno

W Centrum i okolicach

Środa, 3 maja
Czwartek, 15 czerwca
Sobota, 16 lipca

Program 3 Maja w Centrum
Bankiet Polonia Foundation
Piknik Centrum

Social and Cultural Events at the Center & Slavic Village

Wednesday, May 3
Thursday, June 15
Saturday, July 16

Constitution Day Reception and Artistic Program
Polonia Foundation Banquet
Picnic

Non-PACC Activities

Sunday 7
Friday, May 5
Sunday May 14, 11 AM
Friday May 19, 5 PM

Constitution Day, Parade Parma
Four Eagles Award. St Stanislaus, Community Center
Lunch with Polish Ambassador at the Center
Broadway School of Music Banquet at the Center

The Cleveland Opera

La bohème

Puccini

Saturday, June 10, 2017 at 7:30 pm

The Ohio Theatre, PlayhouseSquare 1511 Euclid Avenue Cleveland OH 44115

TICKETS

Tickets \$25 – \$65 can be purchased through PlayhouseSquare box office online
or by calling 216 241 6000 or 866 546 1353.

ABOUT

Set in 19th-century Paris, the love story of Rodolfo and Mimì portrays emotional intensity brought by the rich music of Giacomo Puccini as it sparkles with colors throughout the plot, presented in a collection of vignettes. Other characters – the painter Marcello, the singer Musetta, the musician Schaunard, the philosopher Colline – transport the audience to the environment of artistic Parisian life in the Latin Quarter of the city.

In The Cleveland Opera's production, the sets and costumes will be inspired by the dynamic paintings of Vincent van Gogh and French Impressionists.

LEARN MORE

For additional information,
visit theclevelandopera.org/boheme
or call 216 816 1411.

OUR SPONSORS

Komorowski Funeral Home: 4105 East 71 St, tel. 216-341-1854 lub
2258 Professor St., tel. 216-771-1558

*

Golubski Funeral Home: 6500 Fullerton Ave, tel. 216-341-0940 lub
5986 Ridge Rd., tel. 440-886-0200 (mówimy po polsku)

*

Sokolowski's University Inn

1201 University Road, Cleveland, Ohio 44113, tel. 216-771-9236
Private parties, showers, weddings, business lunches, cafeteria services

*

Fowler Electric Co. – Eugene Trela, tel. 440-786-9777

*

Krakow Deli – 5767 Ridge Rd Parma, OH 44129, tel. 440 292 0357
Polish Store with great assortment of Polish meats and imported goods

*

Health Merit Co. – Health Care System – Dr. Michał Klymiuk-Wieczerski, President,
3878 East 71 Street, Cleveland, tel. 216-341-1414

*

The Original Mattress Factory – Ronald Trzcinski , tel. 216-661-3888

*

Architectural Rendering – Kuba Wisniewski, tel. 440-582-2367

*

Heights Drapery Co. – Alina Czernec, tel. 216-642-8744

*

Opera Circle – Dorota i Jacek Sobieski, tel. 216-441-2822

*

Polish Radio Program – Eugenia Stolarczyk – WERE 1490 AM, Sun. 9:00 – 10:00 AM
WCPN – 90.3 FM, Sun. 9:00 – 10 PM

*

Polish Radio Program – “Memories of Poland”, Anna Klik i Monika Sochecki
WCSB 89.3 FM, Sat. 12:30 – 2:00 PM

*

Evelyn & Jerry Jablonski

Insurance Agency, Notary Public, TOEFL, translations, tutoring (all subjects, all levels);
5437 State Rd, Parma, OH and 14660 Alexander Rd, Walton Hills, OH
tel. 440-317-0548 lub 440-317-0695

*

Third Federal Savings and Loans

Marc A. Stefanski, Chairman and CEO, tel. 216-429-5325

*

Polish-American Cultural Center
6501 Lansing Avenue
Cleveland, OH 44105

NONPROFIT ORG.
U.S. Postage Paid
Cleveland, OH
Permit No. 165

F O R U M CLEVELAND, OH 44105 * 6501 LANSING AVENUE - Phone/fax 216 - 883 - 2828

E-mail: forumpacc@yahoo.com, **Publisher:** Polish-American Cultural Center. **Agata Wojno** - Editor in Chief (216-832-7638), **Stanislaw Kwiatkowski** - Editor in Chief Emeritus, **Fr. Jerzy Kusy** Associate Editor, **Darek Wojno** - Managing Editor, **Editorial Contributors:** Eugeniusz Bak, Lech Brodnicki, Alexandra Hart, Joseph Hart, Sean Martin, Halina Mazurak, Malgorzata Oleksy, Ryszard Romaniuk, Elzbieta Ulanowski, Andrzej Stępień, Zofia Wisniewski.